

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218202639
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4218202639.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Lenky Kostolanskej, v právnej veci - v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47967692, proti žalovaným: 1. Z. R., nar. XX.XX.XXXX, 2. E. R., nar. XX.XX.XXXX, obaja zhodne bytom J. XX, M., obaja zhodne zast. JUDr. Peter Vachan, advokát, s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, v konaní o zaplatenie 14.978,87 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 7Csp/96/2018-397 zo dňa 11. apríla 2023, v spojení s opravným uznesením č. k. 7Csp/96/2018-430 zo dňa 20. júna 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku II. a výroku III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi voči žalovaným v 1. a 2. rade **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia - platobného rozkazu, resp. rozsudku, ktorým by boli žalovaní zaviazaní zaplatiť mu (v lehote do 15 dní od doručenia platobného rozkazu, resp. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku) spoločne a nerozdielne istinu v sume 14.978,87 eura, úroky vo výške 1.742,63 eura a vo výške 6.381,81 eura, úroky vo výške 10,9% ročne zo zostatku nesplatennej istiny 14.978,87 eura od 01.03.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy istiny 14.978,87 eura od 01.03.2018 do zaplatenia, poplatky vo výške 204,35 eura a náhradu trov súdneho konania (súdny poplatok + trovy právneho zastúpenia), ktorý návrh (žalobu) odôvodnil tým, že dňa 28.06.2011 bola medzi stranami sporu (žalobca v postavení veriteľa a žalovanými v postavení dlžníka a spoludlžníka) uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú všeobecné obchodné podmienky (VOP) a obchodné podmienky pre úver (OP), na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 17.000 eur, ktorý sa zaviazali žalovaní solidárne vrátiť spôsobom zaplatenia dojednaných splátok, avšak žalovaní po dátume 28.02.2018 už žiadne úhrady nezrealizovali a on pristúpil k zosplateniu úveru a uplatňuje si preto predmetné pohľadávky.

2. Okresný súd Komárno, ako súd prvej inštancie, v poradí prvým rozsudkom č. k. 7Csp/96/2018-171 zo dňa 20.09.2019 vo veci - spore rozhodol tak, že žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 14.978,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne a úrokom vo výške 10,9% ročne v oboch prípadoch zo sumy 14.978,87 eura od 01.03.2018 do zaplatenia, ako aj sumu úrokov 6.784,67 eura a náhradu trov konania v rozsahu 100% a to všetko v lehote do 3 dní, keď vo zvyšku súd konanie zastavil. Na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, uznesením č. k. 8Co/256/2019-203 zo dňa 23.04.2021 rozsudok súdu prvej

inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným a v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie v spore takto rozhodol (opravné uznesenie k nemu sa týkalo len označenia zástupcu žalovaných):

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy poplatkov 204,35 eura a vyčíslených úrokov z omeškania ku dňu 29.06.2015 v sume 1.339,77 eura z a s t a v u j e.

II. Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5.729,79 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01.03.2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaná strana má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 23,4%.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vyjadrenia strán sporu a označené vykonané dôkazné prostriedky, ako aj s poukazom na právny názor odvolacieho súdu, citované ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP - zák. č. 160/2015 Z. z. - § 145 ods. 2, § 251 a § 262 ods. 1), citované ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka č. 513/1992 Z. z., citované ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (§ 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 529 od. 1, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 4, 9, § 54 ods. 2) a citované ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 9 ods. 1, § 11 ods. 1), odôvodnil nasledovne:

4.1. Súd poučil strany sporu podľa § 154 CSP o tom, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

4.2. Súd vo veci konal a rozhodol podľa § 215 CSP ods. 1 a ods. 2 na základe zisteného skutkového stavu, ktorý sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

4.3. Súd mal preukázaný nasledovný skutkový a právny stav, kedy súd dôkazy v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. Z. hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Po hodnotení súd dôkazov dospel k presvedčeniu, že podaná žaloba bola dôvodne podaná, a preto súd žalobe vyhovel v časti tak ako je vo výroku tohto rozhodnutia uvedené.

4.4. Súd žalobu s prílohami doručil žalovaným zhodne dňa 16.8.2018, ako aj uznesenie s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní odo dňa doručenia žaloby.

4.5. Nakoľko súd podanú žalobu žalobcu doručil s uznesením súdu na vyjadrenie sa k žalobe žalovanej strane z čoho žalovaná strana mala možnosť získať vedomosť o tom, že je voči nemu vedené súdne konanie ako aj o predmete konania a vzhľadom k postojú žalovanej strany po doručení vyššie uvedených podaní súdu, kedy sa žalovaná strana nevyjadrila k predmetu konania preto súd mal za to, že žalovaný si neuplatnil absolútne žiadne námietky voči uplatnenému nároku v podanej žalobe.

4.6. Súd podľa § 167 ods. 1 CSP doručil žalobu spolu s prílohami žalovanému do vlastných rúk. Podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia zákona súd žalovaného vyzval, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

4.7. Súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že možno predpokladať, že žalobca pri uzatvorení zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov so žalovanou stranou použil predtlač zmluvy, ktorú žalobca zrejme použil vo viacerých prípadoch so žalovanou stranou, ktorá ako účastník zmluvy bola charakterizovaná ako zamestnanec, nepodnikateľská osoba, t. j. nie IČO a preto súd mal za to, že uzatvorený právny úkon je spotrebiteľsko-právneho charakteru. Na základe uvedených súd uzatvorený právny úkon posúdil podľa ustanovení zák. č. 129/2010 Z. Z. v spojení s vyššie uvedenými ustanoveniami Obč. zák., a to Zmluvy o úvere konsolidácia - pôžička na bývanie z dňa 28.06.2011 na

č. I. 7-8 za dohodnutých Obchodných podmienok... na č. I. 8-13, VOP na č. I. 14-34, , Predpis splátok a úhrad k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX na č. I. 37, Výpis z účtu na č. I. 38-41 v zmysle ktorej žalovaná strana získala úver v sume 17.000,- EUR, sa dohodli na úhrade úveru vo forme pravidelných mesačných splátok v počte 120 splátok v sume po 251,3 EUR, pri dohodnutej úrokovej sadzbe vo výške 10,9 % p. a. a RPMN vo výške 12,2 %, kedy dátum prvej splátky sa dohodol ku dňu 15.07.2011, a termín konečnej splatnosti ku dňu 15.06.2021. Ako je zrejme z obsahu spisového materiálu podľa súdu žalobca dôvodne doručil žalovanej (...?).

4.8. Nakoľko žalovaná strana podstatným spôsobom porušila svoje zmluvné povinnosti, preto žalobca dôvodne využil svoje oprávnenie v súlade s článkom 6 Obchodných podmienok ku dňu 29.06.2015 a zosplatnil úver, keď najprv doručil žalovanej svoje písomné podania: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru z dňa 11.6.2015 na č. I. 43-45, kedy právny predchodca žalobcu poukázal na to, že pohľadávka banky z úveru v sume 1.630,85 EUR bola viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, a preto poskytol ešte dodatočnú lehotu na úhradu v trvaní 15 dní. Nakoľko k úhrade do tej doby splatnej, avšak neuhradenej sumy úveru nedošlo, preto žalobca dôvodne doručil žalovanej strane svoje písomné podanie a to Výzvu na úhradu dlžnej sumy z dňa 29.6.2005 na č. I. 46-48 súdneho spisu, žalovaní ani napriek zaslanej výzve zo strany žalobcu nezaplatili dlžnú pohľadávku.

4.9. Po uplynutí premičacej doby podľa § 101 Obč. zák. /v trvaní 3 rokov/ sa v týchto prípadoch právo na plnenie oslabuje premičaním /lebo subjektívne právo zostáva zachované, ale už len v podobe naturálnej obligácie/, t. j. síce právo nezaniká, avšak stráca spôsobilosť mocenskej vykonateľnosti /napr.: prostredníctvom exekútora atď./, inak povedané vymáhateľnosť právneho nároku zo zákona odchádza. Na základe uvedených skutočností podľa súdu, preto niet záujmu na ochranu a podporu vynucovania takéhoto plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Cieľom tejto úpravy bolo, aby sa dlhy zo spotrebiteľských zmlúv vymáhali len v primeranom čase a dlžník nebol nútený zaplatiť dlh, ku ktorému uplynulo značné časové obdobie. Na základe uvedených za vymáhanie premičaného práva z spotrebiteľských zmlúv sa rozumie súdne konanie, exekučné, ako aj rozhodcovské konanie.

4.10. Súd z obsahu spisového materiálu mal preukázané, že žalobca v minulosti doručil žalovanej strane svoje písomné podania: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru na č. I. 43-45 súdneho spisu ku dňu 11.6.2015 v ktorom vyčíslil splatné avšak nesplatené splátky zo strany žalovanej v sume 1.630,85 EUR, ktorý nárok vyplýva zo Zmluvy o úvere konsolidácia - pôžička na bývanie z dňa 28.06.2011 na č. I. 7-8 za dohodnutých Obchodných podmienok..., v ktorej zmluve bola dohodnutá splatnosť splátok k 15. kal dňu v mesiaci (dátum prvej splátky sa dohodol ku dňu 15.07.2011, a termín konečnej splatnosti ku dňu 15.06.2021). Žalobca žalobu súdu doručil ku dňu 24.05.2018 a všetky splátky, ktorých splatnosť bola staršia ako 3 roky, t. j. pred 24.05.2015 sú s poukazom na vznesenú námietku premičania už premičané. Podľa zmluvy v spojení s Upozornením - Výzvou na splatenie dlžnej časti úveru na č. I. 43-45 súdneho spisu ku dňu 11.6.2015 boli premičané splátky, ktorých splatnosť bola zmluvne dohodnutá ku dňu 15.05.2015, t. j. v sume 1.630,85 EUR a preto súd uplatnený nárok v tejto časti zamietol.

4.11. Súd po preskúmaní obsahu spotrebiteľsko-právneho vzťahu a to typovej spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorý typ zmluvy žalobca zrejme použil vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že uzavretá: Zmluva o úvere konsolidácia - pôžička na bývanie z dňa 28.06.2011 na č. I. 7-8 za dohodnutých Obchodných podmienok... na č. I. 8-13, VOP na č. I. 14-34, svojím charakterom spadá do pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. Z., ktorý bol účinný preto súd posudzoval platnosť zmluvy a jej obsahové náležitosti v súlade s týmto zákonom. KS Nitra poukázal vo svojom právne záväznom názore na to, že nemožno možné tolerovať odchýlky pri výpočte RPMN, medzi skutočnými nákladmi spotrebiteľa boli vo výške 156 Eur a sumou uvedenou v zmluve 11 376,38 Eur, nakoľko rozdiel predstavuje sumu 1779,62 Eur, čo nie je zanedbateľná čiastka, ktorá aj podľa názoru odvolacieho súdu mohla výrazne ovplyvniť výpočet RPMN, a teda aj konečné správanie spotrebiteľa pri výbere výhodnejšieho úveru. Na základe uvedených skutočností podľa súdu v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. Z. došlo k porušeniu povinností v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), čím poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a preto súd pri svojom rozhodnutí vychádzal len z nároku na vrátenie istiny v sume 17.000,- EUR po znížení o premičané splátky a vykonané úhrady.

4.12. Na základe vyššie uvedených skutočností súd priznal žalobcovi voči žalovaným uplatnený nárok len z titulu poskytnutej sumy úveru, ktorá predstavuje sumu istiny úveru v objeme 17.000,- EUR

zniženie o vykonané úhrady zo strany žalovaných v celkovej sume 9.639,36, z ktorej sumy zostatok predstavuje 7.360,64 EUR. Súd uvedenú sumu znížil aj o sumy premlčaných splátok v sume 1.630,85 EUR splatných do dňa doručenia žaloby súdu s poukazom na predchádzajúci odsek tohto odôvodnenia, (17.000-9639,36=7360,64, 7360,64-1630,85=5729,79 EUR) a takto priznal žalobcovi sumu 5.729,79 EUR na ktorú súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne.

4.13. Ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia platí, podľa § 511 ods. 1 Obč. zák., že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne. Súd z predloženej xerox-kópie právneho úkonu Zmluvy o úvere, konsolidácia - pôžička na bývanie z dňa 28.6.2011 na č. I. 7-8, mal preukázané, že žalovaný v rade 1. Z. R. bol označený ako dlžník - žiadateľ a žalovaná v rade 2. ako spoludlžník E. R. z čoho je zrejmé, že k čerpaniu finančných prostriedkov došlo v prospech oboch žalovaných, a preto súd žalovaných zaviazal podľa § 511 ods. 1 Obč. zák. spoločne a nerozdielne.

4.14. Súd žalobcovi nepriznal uplatnený nárok na dohodnuté úroky po zosplatnení úveru aj v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 ako aj staršieho rozhodnutia pod 4 Obo 143/98, a ÚS SR sp. zn. IV. US 476/2012, v týchto rozhodnutiach súdy poukázali na to, že nie je možné priznať dohodnuté úroky v prípadoch, ak došlo podľa § 53 ods. 9 CSP k tzv. „zosplatneniu“ pohľadávky veriteľa ešte pred dohodnutou splatnosťou, len ako sumu nesplatennej istiny a sumu nesplatených dohodnutých úrokov, ktorá suma predstavuje prepočet sumy zmluvne dohodnutých, avšak dlžníkom nesplatených úrokov. Podľa súdu, po zosplatnení úveru, nie je možné priznať nárok vo forme pokračovania úročenia nesplatennej istiny s dohodnutou úrokovou sadzbou a popri tom zároveň priznať ešte aj s úroky z omeškania a to všetko až do zaplatenia podľa § 517 Obč. zák.

4.15. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že medzi stranami bolo zmluvne dohodnuté poskytnutie úveru v sume 17.000,- EUR z ktorej sumy si žalobca uplatnil nárok na úroky vo výške 10,9 % zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 14978,87 EUR, od 01.03.2018 do zaplatenia, keď mal súd preukázané, že v prejednávacom prípade došlo k zosplatneniu úveru písomným podaním žalobcu, keď najprv doručil žalovanej svoje písomné podania: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru z dňa 11.6.2015 na č. I. 43-45, kedy právny predchodca žalobcu poukázal na to, že pohľadávka banky z úveru v sume 1.630,85 EUR bola viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, a preto poskytol ešte dodatočnú lehotu na úhradu v trvaní 15 dní. Nakoľko k úhrade do tej doby splatnej, avšak neuhradenej sumy úveru nedošlo, preto žalobca dôvodne doručil žalovanej strane svoje písomné podanie a to Výzvu na úhradu dlžnej sumy z dňa 29.6.2005 na č. I. 46-48 súdneho spisu, žalovaní ani napriek zaslanej výzve zo strany žalobcu nezaplatili dlžnú pohľadávku. Na základe uvedených skutočností podľa súdu žalobca pred zosplatnením úveru dodržal voči žalovaným zákonný postup.

4.16. Podľa ust. § 517 ods. 2/ Obč. zák. ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

4.17. Podľa ust. § 3 ods. 1/ nar. vlády SR č. 586/2008 Z. z. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

4.18. Súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v zmysle Obč. zák. § 517 v spojení s vyššie označeným Nar. vlády SR zo sumy 5.729,79 EUR vo výške 5,05 % p. a. od 01.03.2018 do zaplatenia, a to v súlade s uplatneným nárokom v podanej žalobe žalobcu, ktorým je súd viazaný z hľadiska uplatnenia nároku, s poukazom na písomné podanie právneho predchodcu žalobcu: Aktuálny stav úveru ku dňu: 28.02.2018 na č. I. 35-36 súdneho spisu.

4.19. Vzhľadom k rozdielu medzi uplatneným nárokom v podanej žalobe a to v sume istiny 14.978,87 EUR a súdom priznaným nárokom v sume 5.729,79 EUR, takto úspech žalobcu predstavuje 38,2 % (5.729,79 EUR : 149,78 = 38,2 %) a neúspech predstavuje 61,8 % (100 % - 61,8 % = 38,2 %) a tzv. čistý úspech žalovanej strany takto predstavuje 23,6 % (61,8 % - 38,2 % = 23,4 %), na základe ktorých skutočností súd priznal žalovanej strane nárok na náhradu trov konania vo výške 23,4 %.

4.20. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva z rozhodnutia NS SR 1 Cdo 92/2011 str.: 8).

4.21. Súd v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol zo strany účastníkov konania uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

5. Uvedený rozsudok včas podaným spoločným odvolaním (prostredníctvom spoločného právneho zástupcu) napadli len žalovaní, domáhajúci sa jeho zmeny vo výrokoch II. - v jeho vyhovujúcej časti a III. tak, aby žaloba žalobcu bola aj vo zvyšnej časti zamietnutá v celom rozsahu a aby im bol priznaný nárok na náhradu trov (celého) konania v rozsahu 100%, keď ohľadom odvolacích dôvodov poukázali na ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Poukazujúc na ust. § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach odôvodnenia súdneho rozhodnutia poukázali na to, že konajúci súd sa nevyjadril k neplatnosti zmluvy o úvere, kde oni namietali to, že táto nevznikla s poukazom na ust. § 44 ods. 2 OZ a z toho dôvodu sa súd nevyjadril k možnému premlčaniu žalobného nároku, jednou vetou sa vyjadril k aktívnej vecnej legitímácii napriek tomu, že oni namietali nesplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď napokon sa vyjadril k premlčaniu (súd), avšak oni namietali premlčanie celého dlhu v zmysle § 103 OZ. Vyjadrenia konajúceho súdu v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia znejú značne zvláštne, keď si v rámci prostriedkov procesnej obrany uplatnili niekoľko námietok. Zmluvu o úvere považujú za absolútne neplatný právny úkon pre nedodržanie písomnej formy s ohľadom na obsah ich žiadosti o uzatvorenie úverovej zmluvy a obsahu úverovej zmluvy. Keďže ust. § 43a a nasl. OZ majú kogentný charakter, účastníci občianskoprávných vzťahov sa od nich odchýliť nemôžu a ak by sa pripustila zmluvná sloboda aj vo vzťahu k mechanizmu uzatvorenia úverovej zmluvy, znamenalo by to, že žalobca v postavení veriteľa by mohol poskytnúť dlžníkovi spotrebiteľský úver za akýchkoľvek podmienok, o ktorých by dlžník v čase poskytnutia úveru (jeho vyplatenia) nemal vedomosť, čo nie je v zmysle platnej právnej úpravy prípustné. V zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v danom prípade neprichádzala do úvahy aplikácia ust. § 11 ods. 1 o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu nedodržania písomnej formy zmluvy, keďže aplikácia tohto ustanovenia by bola možná iba v prípade riadneho uzavretia zmluvy o úvere inou než písomnou formou, spravidla ústnou, a teda okamihom dohody zmluvných strán o celom jej obsahu, čo však nenastalo; v tomto smere poukázali na právne názory z označených rozhodnutí súdov. Keďže zmluva je neplatná, zmluvné strany boli povinné vysporiadať sa v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia a preto subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 28.06.2013 a objektívna trojročná premlčacia doba uplynula dňa 28.06.2014. Listom žalobcu zo dňa 11.06.2015 označenom ako upozornenie - výzva boli upozornení, že k 10.06.2015 je pohľadávka banky viac ako 3 mesiace po splatnosti, následne dňa 29.06.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, preto s poukazom na ust. § 103 a § 53 ods. 9 OZ premlčacia doba zosplateného dlhu začala plynúť 15.03.2015 (splátka, s ktorou boli v omeškani viac ako 3 mesiace a kvôli omeškaniu s touto splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru) a uplynula 15.03.2018, pričom žalobný návrh bol podaný súdu až po 25.05.2018, teda pohľadávka žalobcu je premlčaná. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako najvyššia súdna autorita podala výklad ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. v rozhodnutí publikovanom v jeho zbierke pod R8/2018, pričom z ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že možno postúpiť len splatnú pohľadávku a ak dôjde k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, ide o postúpenie odporujúce ust. § 525 ods. 2 OZ, teda aj v predmetnej veci došlo k postúpeniu tzv. živého úveru v rozpore s uvedenými zákonnými ustanoveniami. Zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keď práve list žalobcu z 11.06.2015 možno považovať za predžalobnú výzvu, s ohľadom na čo žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Ak by krajský súd vyhodnotil zmluvu o úvere ako neplatný právny úkon, má to za následok neplatnosť listu zo dňa 11.06.2015 ako aj listu zo dňa 29.06.2015, keď žalobca nepreukázal ani doručenie listu zo dňa 11.06.2015. Keďže konajúci súd správne vyhodnotil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov, boli by povinní uhrádzať iba mesačnú splátku istiny poskytnutého úveru bez zmluvného úroku vo výške 141,66 eura, z ktorého dôvodu preto k 11.06.2015 neboli v omeškani so žiadnou sumou a aj z uvedeného dôvodu je preto list zo dňa 11.06.2015 označený ako upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru neplatný právny úkon a nepreukazuje splnenie existencie výzvy žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

V tomto smere poukázali žalovaní aj na výklad vyplývajúci z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 a 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, keď poukázali na to, že Najvyšší súd v rozhodnutí 7Cdo/240/2020 zo dňa 24.08.2022 riešil obdobný prípad.

6. Vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu žalovaných podané nebolo.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných smerujúce voči vyhovujúcej časti výroku II. a súvisiacemu výroku III. o trovách konania nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku II. a výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa (pôvodný) žalobca domáhal zaplata sumy 14.978,87 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania voči žalovaným. Uvedeného sa žalobca domáhal na tom skutkovom základe, že so žalovanými uzatvoril Zmluvu o úvere- konsolidáciu pôžičky zo dňa 28.06.2011 s tým, že výška úveru bola v sume 17.000 eur, úroková sadzba 10,9 % p. a. a RPMN 12,2 %, počet splátok 120, výška mesačnej splátky 251,3 eura a s tým, že žalovaní mali celkom uhradiť sumu 30.156 eura, avšak z tejto sumy uhradili iba sumu 9.639,36 eura, zostatok teda predstavuje sumu 20.516,67 eura. V dôsledku uvedeného (pôvodný) žalobca ku dňu 29.06.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 7Csp/96/2018-171 zo dňa 20.09.2019 tak, že zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplata žalobcovi (už novému - po postúpení pohľadávky z 25.10.2018) sumu 14.978,87 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p. a. od 01.03.2018 do zaplata, ako aj sumu úrokov 6 784,67 eura, ako aj úroky vo výške 10,9 % p. a. zo sumy 14.978,87 eura od 01.03.2018 do zaplata, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku súd konanie zastavil (I. výrok) s tým, že žalobcovi priznal voči žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Tento rozsudok súdu prvej inštancie v dôsledku odvolania podaného žalovanými Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 8Co/256/2019-203 vo vyhovujúcej časti spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol odvolaním žalovaných napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) bližšie citovaným v záhlaví tohto rozhodnutia, ktorým opätovne žalobe žalobcu vyhovel, keď konanie v časti o zaplata sumy poplatkov 204,35 eura a vyčíslených úrokov z omeškania ku dňu 29.06.2015 v sume 1.339,77 eura zastavil (výrok I.) a žalovaným spoločne a nerozdielne uložil povinnosť zaplata žalobcovi sumu 5.729,79 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01.03.2018 do zaplata, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) s tým, že rozhodol, že žalovaná strana má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 23,4% (výrok III.).

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a aj k vecne správne právnemu záveru o dôvodnosti podanej žaloby (v časti vyhovujúcej, ktorá zostala predmetom odvolacieho konania). Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd sa ďalej vysporiada s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaných postupujúc i podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Žalovaní v podanom odvolaní namietali, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k

nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

13. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

14. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu ako i samotného napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie i s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalovaných dospel záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a to z dôvodov odvolacím súdom ďalej v rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia uvádzaných.

16. Odvolací súd poukazuje na námietku žalovaných, že zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 spolu s § 565 Občianskeho zákonníka. Zároveň mali za to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 11.06.2015, ktorú možno považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď zároveň uviedli, že túto výzvu možno považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorej doručenie preukázané nebolo, preto nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky, z dôvodu čoho, nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

17. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zmieniť, že súd prvej inštancie v danej veci posudzovaný právny vzťah správne vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná a ani nebola namietaná žiadnou zo strán sporu. Následne však odvolací súd vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa (postupcu) - Poštová banka, a.s. na žalobcu (postupníka) sa primárne zaoberal otázkou (najmä v takomto prípade) fundamentálneho významu, a teda otázkou danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako právneho nástupcu pôvodného veriteľa, ktorý so žalovaným ako dlžníkom uzatváral zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 28.06.2011 (č. I. 7).

18. Zodpovedanie vyššie nastolenej otázky odvolací súd vyhodnotil za dôležité najmä s dôrazom na postavenie žalobcu ako postupníka, ktorému bola v tomto konaní vymáhaná pohľadávka postúpená

pôvodným veriteľom, na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.10.2018, a teda tento nie je primárnym veriteľom žalovaného. Uvedené má svoj význam najmä v tom ohľade, že ak by žalobca nebol nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, nebol by žiaden dôvod (rešpektujúc pritom zásadu hospodárnosti konania) na preskúmavanie spotrebiteľského vzťahu existujúceho medzi stranami sporu a z neho plynúcich nárokov, ktoré sú predmetom konania, pretože žalobcovi by tento nárok z hľadiska hmotného práva neprislúchal. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

19. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmavanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

20. Napokon uvedený postup odvolacieho súdu (aj v prípade ak by v podanom odvolaní absentovala námietka ohľadom vecnej legitímácie- čo nie je prejednávaný prípad) je súladný s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021, podľa ktorého „v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“.

21. V prejednáwanej veci bolo zrejmé, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu (pôvodným žalobcom) a žalovanými vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to Zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis, ale aj podmienkami vymedzenými v zákone o spotrebiteľských úveroch. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa Zákona o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky (NBS), ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

22. Ustanovenie § 525 OZ určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v Občianskom zákonníku), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 36/2020 z 15. 12. 2020). Počnúc od 01. 01. 2018 je toto ustanovenie novelizované.

23. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinného od 01. 01. 2017 (teda aj v čase postúpenia pohľadávky v danej veci), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej

klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

24. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru o tom, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k splneniu všetkých predpokladov pre platné mimoriadne zosplatnenie, s ktorým právnym záverom sa odvolací súd stotožnil. Z obsahu spisu v danom prípade vyplynulo, že predchodca žalobcu (postupca - Poštová banka, a.s.) výzvami (doručenými žalovaným) zo dňa 11.06.2015- označenými ako „Upozornenie- Výzva na splatenie dlžnej časti úveru,“ (č. I. 43), upozornil žalovaných, že ku dňu 10.06.2015 sú v omeškaní viac ako 3 mesiace s planením splátky pohľadávky vo výške 1.630,85 eura pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 1.430 eur, poplatkov vo výške 36,15 eura a poisťného vo výške 164,70 eura. Súčasne na základe uvedeného upozornenia, vyzval žalovaných k okamžitej úhrade celkovej dlžnej sumy v lehote 15 dní, v opačnom prípade im oznámil, že je oprávnený využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Odvolací súd uvádza, že vyššie uvedenú výzvu ako uviedli žalovaní je v zásade možné vyhodnotiť ako výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorú skutočnosť žalovaní nenamietali.

25. Ďalej v danom prípade bolo nevyhnutné brať zreteľ na dodržanie § 565 OZ, pretože po doručení výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka postupca musel v zmysle § 565 OZ do splatnosti ďalšej splátky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15. decembra 2020 zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021), a teda do 15.07.2015, keďže z úverovej zmluvy vyplýva, že splatnosť jednotlivých splátok úveru bola dohodnutá vždy k 15. dňu, toho ktorého kalendárneho mesiaca. Z obsahu spisu vyplynulo, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť dňa 29.06.2015, listami zo dňa 29.06.2015 (č. I. 46-47) označenými ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“, ktorými okrem oznámenia o mimoriadnom zosplatnení, vyzval žalovaných k úhrade sumy celkovo v sume 16.925,85 eura v lehote 10 dní. V danom prípade je teda zrejmé, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k dodržaniu ustanovení § 53 ods. 9 spolu s § 565 Občianskeho zákonníka.

26. Zároveň v danom prípade žalovaní poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020, v zmysle ktorého citovali právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“

27. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že primárnym účelom výzvy zo dňa 11.06.2015 - s názvom „Upozornenie- Výzva na splatenie dlžnej časti úveru,“ (č. I. 43), je oznámenie pre klienta, že tento sa nachádza v omeškaní, čo i len časti svojho záväzku, keď až sekundárne je jej účelom upozornenie dlžníkov na možnosť postupu podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Uvedené je možné vyvodiť i zo samotného poradia, v rámci ktorého boli uvedené informácie uvádzané v predmetnej výzve zo dňa 11.06.2015, keď najskôr veriteľ upozornil dlžníkov, že sú v omeškaní, a až záverom ich upozornil, že - ak dlžnú sumu neuhradia - je oprávnený aplikovať ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, v porovnaní s výzvou zo dňa 29.06.2015 (č. I. 46-47) s názvom „Výzva na úhradu dlžnej sumy“, z ktorej obsahu a poradia vyplýva, že veriteľ primárne dlžníkov upozornil, že ku dňu 29.06.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru a až následne dlžníkov vyzval k

jej zaplateniu, Je teda zrejmé, že na rozdiel od výzvy zo dňa 11.06.2015 (ktorej primárnym účelom bolo upozornenie, resp. výzva dlžníka k úhrade, čo i len časti nezaplateného splatného dlhu a sekundárne upozorniť dlžníka na možnosť postupu podľa § 565 Občianskeho zákonníka), tak účelom výzvy zo dňa 29.06.2015 bolo primárne (tak ako vyslovil najvyšší súd vo vyššie citovanom rozhodnutí) oznámenie o mimoriadnom zosplatnení dlhu a až sekundárne výzva k úhrade pohľadávky. Z uvedeného dôvodu teda odvolací súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu splnil i podmienku výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď za túto výzvu možno považovať výzvu zo dňa 11.06.2015, ktorá je sekundárne i upozornením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

28. Zároveň sa odvolací súd nemohol stotožniť ani s argumentáciou žalovaných, že žalobca nepreukázal doručenie výziev (výzvy zo dňa 11.06.2015, ako aj výzvy zo dňa 29.06.2015), keď v súdnom spise sa ako dôkazy v tejto súvislosti nachádzajú fotokópie podacích hárkov a obálok s doručenkami, preukazujúcimi, že tieto dokumenty, resp. výzvy bolo žalovaným doručované, resp. že sa dostali do ich dispozičnej sféry. V prípade výzvy zo dňa 11.06.2015 jej doručovanie bolo preukázané podacím hárkom č. N (č. l. 333), z ktorého jednoznačne vyplýva skutočnosť, že žalobca resp. jeho právny predchodca vykonal doručovanie výziev zo dňa 11.06.2015 žalovanému v 1. rade ako aj i žalovanej v 2. rade. Uvedené potvrdzuje taktiež skutočnosť, že dátum podania je na uvedenom podacom hárku uvedený 11.06.2015 s tým, že predmet zásielky bol v oboch prípadoch označený identifikátorom „F“ ktorý sa zhoduje s identifikátorom uvedeným vo výzve zo dňa 11.06.2015 adresovanej žalovanému v 1. rade ako i vo výzve adresovanej žalovanej v 2. rade. Rovnako tak v prípade výziev zo dňa 29.06.2015 adresovaných žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade bolo preukázané ich doručenie fotokópiami obálok s doručenkami, z ktorých je zrejmé, že tieto dokumenty boli doručované žalovaným, a teda dostali sa do ich dispozičnej sféry, avšak žalovaní ich v odbernej lehote neprevzali (č. l. 45, 46, 47). V prípade výzvy zo dňa 29.06.2015 doručovanej žalovanej v 2. rade bolo ako identifikátor uvedené na predmetnej výzve „Z“ ktorý sa zhoduje so začiatočným číslom identifikátora predmetu doručovania uvedenom na obálke neprevzatej v odbernej lehote a vrátenej veriteľovi. Obdobne tomu tak bolo pri doručovaní výzvy zo dňa 29.06.2015 žalovanému v 1. rade, keď na obálke bol uvedený identifikátor predmetu doručovania „Z“ ktorý sa zhoduje so začiatočnými číslami identifikátora uvedeným v samotnej výzve.

29. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať (tiež podporne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15. decembra 2020 zverejnený v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021).

30. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd nemohol stotožniť s odvolacou argumentáciou žalovaných, že by zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 spolu s § 565 Občianskeho zákonníka a rovnako tak odvolací súd dospel i k záveru o tom, že v danom prípade právny predchodca žalobcu splnil i podmienku výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď za túto výzvu je možné považovať výzvu zo dňa 11.06.2015 (ktorej primárnym účelom bolo upozornenie resp. výzva dlžníka k úhrade, čo i len časti nezaplateného splatného dlhu a sekundárne upozorniť dlžníka na možnosť postupu podľa § 565 Občianskeho zákonníka).

31. Žalovaní ďalej v podanom odvolaní namietali, že zmluva o úvere je neplatným právnym úkonom, pretože právny predchodca žalobcu schválil úver na základe žiadosti zo dňa 28.06.2011, avšak s náležitosťami, ktoré žiadosť o úvere neobsahovala, a to údaj o RPMN, výške mesačnej splátky, výške úrokovej sadzby, dátum prvej splátky a konečnej splatnosti úveru ako aj ďalšie údaje uvedené predchodcom žalobcu jednostranne.

32. Odvolací súd zaberajúc sa nastolenou argumentáciou uvádza, že žalovaní dňa 12.05.2011 podali žiadosť o uzatvorenie zmluvy o úvere resp. návrh zmluvy o úvere, kde v bode 3. uviedli, že žiadajú o úver v hodnote 17.000 eur, pri dobe splácania 10. rokov s tým, že deň splatnosti splátky bol dohodnutý vždy na 15. deň v kalendárnom mesiaci. Následne k podpisu zmluvy bankou došlo dňa 28.06.2011. V rámci uzatvárania zmluvy o úvere teda nedošlo k dohode o RPMN, výške mesačnej splátky, výške úrokovej sadzby, dátum prvej splátky a konečnej splatnosti úveru, keďže tieto boli uvedené veriteľom v bode 4., avšak došlo len k dohode o celkovej výške úveru, dobe splácania a dni splatnosti mesačne sa opakujúcej splátky. Platnosť zmluvy nastáva od okamihu, kedy ju zmluvné strany v súlade s právnym poriadkom uzavreli. V prípade, že nie je dohodnuté v zmluve inak, zmluva nadobúda účinnosť okamihom jej uzavretia, pričom účinnosť zmluvy umožňuje domáhať sa práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že schválenie úveru veriteľom na podklade žiadosti podanej žalovanými resp. dlžníkmi resp. na základe návrhu zmluvy o úvere, v danom prípade možno považovať za akceptáciu návrhu zmluvy, keď zo strany veriteľa nedošlo k zmene údajov, ktoré si žalovaní v bode 3. úverovej zmluvy vymienili, ale len k doplneniu údajov do bodu 4. (o RPMN, výške mesačnej splátky, výške úrokovej sadzby, dátum prvej splátky a konečnej splatnosti úveru), ktoré sú závislé od žalovanými vymienených podmienok stanovených v bode 3. Toto konanie veriteľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy o úvere, keďže v bode 4. sú uvedené údaje, o ktorých sa strany dohodnúť nemôžu, keď objektívne nie je možné dohodnúť sa o RPMN, výške mesačnej splátky, výške úrokovej sadzby, dátum prvej splátky a konečnej splatnosti úveru, pretože tieto údaje sú „vypočítateľné“ po zadaní podmienok stanovených žalovanými v bode 3. Sumarizujúc uvedené odvolací súd túto argumentáciu žalovaných vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože údaje, na ktoré poukazujú, že boli zo strany veriteľa do úverovej zmluvy doplnené bez toho, aby sa o osobitne dohodli, nie sú údajmi, na ktorých sa zmluvné strany môžu dohodnúť, ale ide o údaje, ktoré sa odvíjajú od požiadaviek stanovených žiadateľom o úver, resp. ide o údaje objektívne vyplývajúce zo zadaných vstupných údajov v bode 3., o ktorých sa dohodnúť nedá, z dôvodu čoho pre túto skutočnosť nie je možné považovať úverovú zmluvu za neplatnú, v takom zmysle ako to namietali žalovaní.

33. Žalovaní tiež v podanom odvolaní tvrdili, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť dňa 15.03.2015 (odo dňa splatnosti splátky, s ktorou boli žalovaní v omeškaní viac ako 3 mesiace a kvôli ktorej bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru postupujúc podľa § 103 Občianskeho zákonníka), a uplynula dňa 15.03.2018, preto ak žaloba bola na súde uplatnená dňa 25.05.2018, pohľadávka žalobcu je premlčaná.

34. Odvolací súd zaberajúc sa nastolenou odvolacou argumentáciou žalovaných poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázke začiatku plynutia premlčacej lehoty v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru, keď v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022. Dovolací súd v citovanom uznesení poskytol odpoveď na dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku začiatku plynutia premlčacej lehoty pri uplatnení postupu podľa § 565 v spojitosti s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka resp. postupu pri uplatnení mimoriadneho zosplatnenia spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa (ktorá otázka bola dosiaľ nejednotne riešená súdmi nižšej inštancie). Z právneho záveru plynúceho z citovaného uznesenia najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, pri premlčaní práva

dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) sa začiatok plynutia premlčacej doby spravuje všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka.

35. Aplikovaním vyššie uvedeného právneho záveru dovolacieho súdu (ktorý je pre súdy nižšej inštancie - prvoinštančný ako i odvolací súd - právne záväzný) na konkrétny prejednávaný prípad možno vysloviť, že v posudzovanej veci tak mohla byť pohľadávka žalobcom voči žalovaným resp. voči ich právnomu predchodcovi prvýkrát uplatnená až dňa 30.06.2015 (nasledujúci deň po vyhlásení mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru) k vyhláseniu ktorej došlo dňa 29.06.2015) a v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka k premlčaniu nároku žalobcu z úverovej zmluvy by došlo až 29.06.2018. Ak žaloba, ako vyplýva zo súdneho spisu, bola podaná na súde prvej inštancie dňa 24.05.2018 (č. I), bola podaná počas plynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka). Ak by súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v tejto otázke na inom právnom názore v zmysle toho ako sa žalovaní domáhali, aproboval by posúdenie počiatku premlčacej doby za použitia ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, čo by malo za následok, že jeho rozhodnutie by spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci. Preto ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu v zostávajúcej časti nie je premlčaný jeho právnym záver je s poukazom na vyššie uvedené dôvody správny.

36. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd vyhodnotil odvolaciu argumentáciu žalovaných ako nedôvodnú a nespôsobilú prívodiť zmenu (§ 388 CSP) alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP), preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd z dôvodov uvádzaných v rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia dospel k záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu (z dôvodu splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách), tiež k záveru o platnosti úverovej zmluvy, ako aj k záveru o uplatnení žaloby žalobcom v rámci plynutia premlčacej lehoty.

37. Záverom odvolací súd uvádza, že právo účastníka zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nemožno chápať tak, že na každý argument účastníka je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu. Judikatúra súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, špecifická odpoveď sa vyžaduje iba ak ide o taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (Georgiadis c. Grécko z 19. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa. Ústavný súd už konštatoval (I. ÚS 50/04, I. ÚS 226/03), že „právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať“.

38. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a inak v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade, avšak z dôvodu toho, že mu žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnil, mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal.

39. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).